

Det er så stille, elskede at jeg kan høre sjelen din falle som en knappenål igjennom hjertet mitt. Du har riftet stillheten opp i meg, latt den sive ut til din verden, vår verden, og nå puster jeg på ny. Det er som om jeg plutselig har fått gjeller igjen, og svømmer meg lydig og ren.

Det er så ubeskrivelig deilig og ikke høre med et menneskeøre og kunne være i stand til å savne... tonene.. klangene.. ordene og likevel være lydhør for stjernenes sus, her jeg lytter meg fri fra de synkendes hus. Så underlig å fange ordene med hudens sans. Kjenne vibrasjonene fra de svevendes dans.

Jeg er så lykkelig at jeg må svømme tilbake til ham som stadig hvisker, en synkende sjelefisker, før stillheten slår sprekker og ordene lekker og han står klar til hugg, kan det hende at vi rekker å bruke han som plugg til vårt nye vannbasseng?

Lengst nederst, i det gyllenblåe, der fiskere aldri før har trådd, har du merket opp et slott med to tårn. Det lille: pikekammeret har en dør som står på gløtt, i det store bor en dikter jeg aldri før har møtt, han stengte sin dør med en fiskekrok, og ikke vet jeg hvem som ga og hvem som tok ordene fra de svevendes bok, nå er den lukket igjen.

Du er en stjernefisk som tapetserer pikekammer med lysets agn, mens du tagger ned mitt rette navn over døren. Sirlig har du nedfelt deg selv i skyggene av mine bokstaver, slik din hudløshet har avgrenset meg. For jeg kan ikke merke deg, det er ingen tydelige grenser imellom deg og meg. Og hvor bølgene slutter og hvor rommene begynner vet jeg ikke.

Av og til lurer jeg på om du virkelig finnes. Da roper jeg på deg og former leppene med våre felles stavelser, løser ordlyden opp, lar dem flyte av gårde, bli tusen dialekter i et undersjøisk språk, som englene engang forstod, men som de siden har glemt, den gangen de satte kursen mot en ukjent stjerne. Nå vil de så fryktlig gjerne ha tak i oss. Nå tror de... så fryktelig godmodig at vi bærer deres lengsel om det ene... fengslede romvesenet... som engang var stjernenes barn... Visste de at han spreller i de synkendes garn? Hørte de ham hviske? Hørte de ham tryggle oss om å fjerne fiskekroken? En ørliten last, som holder englene fast til den lukkede stjerneboken? Nå blir det for oss å holde koken, og ikke få vinger.. som alle dem.. som strør blåkopi ... utover himmelen... nei vi! Behøver da ingen utopi.. ... vi svever og synker på samme tid! I bølgene skal vi forbli.. der kan det gå an... å svømme seg ren i et Gyllent – blått- vann... i Gyllenblåland... Vi synker gjennom tidens tann.. finner vår kvinne og vår mann, i språket "Krystian".